

NGHĨA QUÂN TRONG NÚI PHỤC SƠN

Hoa Mai vừa đặt chân đến địa phận núi Phục Sơn thì chạm mặt với cánh quân tuần tiễu của phái Hạnh Hoa ngay. Họ rất ngạc nhiên khi thấy một nữ lang vác một xác người to lớn. Cả bọn chuyền dầy, nhảy xuống đất, vây chặt Hoa Mai. Viên trưởng toán hỏi:

- Nàng là ai ? Từ đâu đến ?

Hoa Mai biết họ chẳng rõ tên mình, nên nhỏ nhẹ đáp:

- Chắc các bạn chưa gặp ta lần nào ? Vây vào gọi Tần Ngọc hay Phi Hồng Yên cô nương giùm ta. Phải gấp lên mới được, kéo Lục Ôn Hầu tỉnh dậy thì khó lòng.

Quân tuần tiễu thật tình chưa rõ Hoa Mai là ai, nhưng nghe nói đến Lục Ôn Hầu thì vội vã đi cấp báo. Tuy nhiên, trưởng toán và hơn mười người khác vẫn đứng canh chừng Hoa Mai. Một lúc sau, Tần Ngọc chạy ra gọi:

- Kìa chị Hoa Mai... anh em đẹp đường, người nhà đây mà...

Các tráng sĩ đi tuần vội tra kiếm vào vỏ, vệt đường sang bên rồi lẫn mất trong bóng đêm. Hoa Mai theo Tần Ngọc vào hang núi, Tần Ngọc hỏi nhanh:

- Chị Lệ Hồng đâu rồi ? Kẻ nào đây hả chị ?

Hoa Mai đáp nhanh:

- Chắc chị Lệ Hồng còn ở Đào Nguyên Quán... còn đây là Lục Ôn Hầu...

- Lục Ôn Hầu ! Trời ơi ! Sao chị bắt được hắn ?

Hoa Mai thuật lại tự sự rồi tiếp:

- Chính anh Anh Kiệt đã tiếp tay với chị.

Hai người vừa vào đến bên trong, Phi Hồng Yên và Tiêu Hà lão hiệp nghe tiếng Hoa Mai, liền chạy ra:

- Ai vậy kia ? Hoa Mai... trời ơi !...

- Thúc phụ !

- Hoa Mai... cháu.

Rồi nàng quá mừng, liệng đại Lục Ôn Hầu xuống sạp tre, ôm chầm lấy Tiêu Hà lão hiệp nghẹn ngào:

- Thúc phụ ! Chị Hồng Yên...

Bao nhiêu năm xa cách, bây giờ mới gặp lại nhau mừng mừng tủi tủi. Nhất là giờ đây Tiêu Hà lão hiệp đã mù mắt. Tần Ngọc vụt thấy tên Lục Ôn Hầu của mình liền kêu lên:

- Chị Hoa Mai ! Hấn tỉnh lại rồi kìa.

Hoa Mai vụt quay lại. Phi Hồng Yến hỏi nhanh:

- Làm sao bắt được hấn ?

- Em dùng «phấn mê hồn». Chắc hấn sắp tỉnh lại.

Trong khi đó Lục Ôn Hầu của mình vươn vai như vừa tỉnh giấc ngủ dài. Hấn đảo mắt nhìn quanh, vụt thấy Hoa Mai liền kêu lên:

- Kìa... Nàng... Sao bỏ ta một mình vậy ?

Tần Ngọc đứng cạnh hấn, cất tiếng nạt:

- Khôn khiếp ! Còn mê ngủ ư ?

Lục Ôn Hầu giật mình lồm cồm bò dậy nhưng tứ chi rũ liệt, hấn gục xuống. Bây giờ thì hấn thấy rõ mình không còn ở trong dinh thự nữa. Nhưng đây là đâu ? Lục Ôn Hầu còn đang phân vân chưa biết hỏi ai thì Hoa Mai cất tiếng:

- Lục Ôn Hầu ! Mi đã làm ké ta rồi ! Mi vẫn chưa biết ta là ai sao ?

Lục Ôn Hầu ngơ ngác nhìn nàng ca nữ Quán Đào Nguyên. “Nếu vậy Đào Nguyên Quán đúng là sào huyệt của lũ phản bội ư ? Chắc chúng thông đồng với phái Hạnh Hoa chứ gì ?” Hoa Mai bước đến gần hấn nói:

- Đặt chân lên đất nước này, chưa hiểu mỗi căm thù của dân Nam đối với bọn bây đến mức độ nào thì bây làm lắm ! Bỏ xác không biết lúc nào !

Lục Ôn Hầu bị Hoa Mai mắng nhiếc tới tấp, cả giận thét:

- Ngân Lang... Ta thật không ngờ làm mưu chị em bây.

Phi Hồng Yến và cả Tần Ngọc ngạc nhiên không hiểu vì sao Lục Ôn Hầu lại gọi Hoa Mai là Ngân Lang. Hoa Mai cười bảo hấn:

- Ta có phải là Ngân Lang như mi tưởng đâu ? Lục Ôn Hầu, mi chưa từng nghe ai nói đến tên Hoa Mai của Chiêu Anh Quán ngày xưa ư ?

Lục Ôn Hầu tròn xoe đôi mắt:

- Ô ! Mi là Hoa Mai ? Thật ta không ngờ !...

- Đúng rồi ! Nếu mi ngờ thì đâu có bị bắt mang đi một cách nhục nhã như vậy... Mai đây toàn thể quân sĩ Hán triều sẽ phải run sợ cho số phận của mi...

Lục Ôn Hầu ôm lấy đầu:

- Trời ơi ! Ta thật vô tâm. Bây giờ biết làm sao ?

Tần Ngọc cả cười:

- Chẳng còn làm gì được nữa hết ! Hãy ráng nằm đây mà chờ quyết định của Vũ huynh ta...

- Vũ Anh Kiệt !

Phi Hồng Yến gật đầu nói:

- Phải ! Chính người đó...

Lục Ôn Hầu biết mình đã rơi vào tay quân giặc, nên bức tức lắm, song trong tay không còn một tác sắt, hấn đâu có thể thoát thân dễ dàng được ! Đang định vây bắt bọn Hạnh Hoa Thôn, họ Lục không ngờ phải rơi vào tay chúng. Mai đây, toàn thể quân binh tướng sĩ đều hay tin thì hấn còn chi là mặt mũi ! Hoa Mai thừa với Tiêu Hà lão hiệp:

- Bây giờ tạm thời, chúng ta giam giữ tên Lục Ôn Hầu, chờ Vũ huynh đã...

Tần Ngọc nghe nói thế trong lòng rất âu lo. Đây là sào huyệt tạm bợ của nghĩa quân Hạnh Hoa Thôn, đâu có nơi giam giữ tù nhor chắc chắn ! Nhất là Lục Ôn Hầu, hấn đâu phải tay vừa, không khéo hấn trốn đi thì mang lụy ! Tuy nhiên, Tần Ngọc cũng đưa Lục Ôn Hầu vào một hang đá khác, phía trong kín mít, chỉ có một cửa hang ! Họ Tần không dám giao cho ai canh giữ mà tự mình xiềng xích Lục Ôn Hầu rồi lo việc canh phòng...

Trong khi đó, Lệ Hồng và Anh Kiệt cũng về tới nơi, ai nấy đều mừng rỡ. Nhất là Hoa Mai, nàng hỏi Anh Kiệt:

- Vũ huynh làm sao thoát khỏi được ?

Anh Kiệt mỉm cười:

- Tài nghệ của chúng có nhằm gì đâu ? Anh chỉ dùng đường kiếm họ Hoàng là đủ hạ tên võ sư giỏi nhất của chúng.

Lệ Hồng nhìn chồng sung sướng khi nghe chàng nhắc tới đường kiếm vô địch của dòng họ nàng, nhất là thanh kiếm duy nhất của giòng họ Hoàng, Anh Kiệt vẫn còn mang bên mình. Nàng hỏi Hoa Mai:

- Tên Lục Ôn Hầu đâu rồi em ?

Hoa Mai đáp:

- Tần Ngọc đem giam hấn rồi ! Em chờ chị và Vũ huynh về xem nên xử trí với hấn ra sao ?

Anh Kiệt nói:

- Anh đã ra điều kiện cho chúng là nội trong ba ngày, Đỗ Kế không thả các tráng sĩ đến viếng Hạnh Hoa Thôn bị bắt từ trước thì Lục Ôn Hầu sẽ chết...

Phi Hồng Yến gật đầu nói:

- Nếu vậy ta có cơ cứu được các bạn rồi.

Anh Kiệt quay sang hỏi nàng:

- Phí cô nương ! Chẳng hay có tin tức gì của Hà Minh hiền đệ chăng ?

Phi Hồng Yến lộ vẻ buồn:

- Không thấy bóng dáng gì của anh ấy cả Vũ huynh ạ. Hôm qua, có ba tráng sĩ tìm về Hạnh Hoa Thôn. Họ có cho biết đã chia tay với Hà Minh khi về gần dinh thự cha em. Em lo quá !

Lê Hồng an ủi bạn:

- Chắc không có gì đâu Hồng Yến !

- Em nóng lòng quá chị ạ ! Và muốn xin phép anh chị trở về bờ Nam Hải tìm cho ra tung tích anh ấy !

Hoa Mai nhìn bạn, nói:

- Hồng Yến nên chờ ít lâu ! Chúng ta đánh chiếm được Hạnh Hoa Thôn rồi sẽ tính...

Anh Kiệt cũng nói thêm vào:

- Tôi cũng nóng lòng không kém gì Phi Hồng Yến, nhưng trong lúc này ta thiếu người tài giỏi, sợ khó thắng quân binh của Đỗ Kế ! Phải chi Hà Minh tới đây tiếp chúng ta một tay...

Lê Hồng lo ngại nhìn chồng:

- Anh định đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn ngay bây giờ ư ?

- Cái đó còn tùy Đỗ Kế ! Nhưng sớm muộn gì chúng ta cũng phải chiếm Hạnh Hoa Thôn. Hoa Mai hành động tuy liều lĩnh, nhưng mang lợi thế rất nhiều về phía ta.

Lê Hồng lặng im không nói nữa. Nàng nghĩ đến số phận của Chu Ngân Ngọc và các nàng ca nữ. Không biết Lục Ôn Hầu bị bắt đi thế này họ có được ở yên không ? Hoa Mai cũng chợt nghĩ như vậy nên bảo Anh Kiệt:

- Vũ huynh ! Chắc em phải trở lại Hạnh Hoa Thôn ngay bây giờ !

Ai nấy đều ngạc nhiên nhìn nàng. Vũ Anh Kiệt hỏi:

- Em đến đó làm gì ?

- Vũ huynh quên mất Chu Ngân Ngọc rồi sao ? Ta phải đưa họ về sào huyệt chứ !

- Không cần ! Anh đã cho bọn chúng tưởng lầm chính nàng ca nữ Đào Nguyên Quán cũng bị phái Hạnh Hoa Thôn bắt đem theo !

Hoa Mai nhìn Vũ Anh Kiệt thâm phục tài trí của chàng nhưng lại nói:

- Tuy nhiên em phải giúp Chu Ngân Ngọc kéo nàng khai không khéo sẽ bại lộ tất cả. Và lại, em còn nhiều việc phải nói rõ cho Chu Ngân Ngọc và các ca nữ khỏi hiểu lầm ! Xin để em đi, không khéo họ lại oán ghét em nữa là khác !

Lệ Hồng cũng nghĩ ra điều đó nên gật đầu ưng thuận:

- Thôi em đi ngay đi. Rồi trở về cho kịp trời sáng.

Hoa Mai cười bảo chị:

- Lần này, em không đi luôn đâu chị đừng sợ.

Đỗ Kế tri huyện vừa tỉnh giấc thì nghe tiếng xôn xao ở trước sân dinh thự. Ông nhồm dậy hỏi:

- Việc gì thế ?

Ái Cơ đã thức dậy trước ông từ lâu và nàng đang đứng ở chỗ cửa sổ nhìn xuống sân. Nghe tiếng hỏi Ái Cơ liền quay lại, tươi cười nói:

- Kìa... Tướng công !

- Chuyện gì ồn ào thế Ái nương ?

- Thiếp không rõ nữa. Hình như bọn cận vệ quân của Lục Ôn Hầu vừa sang đó.

Đỗ Kế nghi ngờ có chuyện không lành, liền nhảy phốc xuống giường mặc đồ vào. Trong khi đó quân vào báo:

- Bẩm, có phó tướng Trần Bính xin cấp báo...

- Đưa phó tướng vào sảnh đường ! Ta xuống ngay...

Ái Cơ cũng theo họ Đỗ xuống sảnh đường. Đỗ Kế vừa thấy Trần Bính liền hỏi:

- Người sang đây có chuyện gì ?

Trần Bính hấp tấp nói:

- Bẩm tướng công ! Nguy rồi ! Lục tướng quân đã bị bắt !

Đỗ Kế chồm tới hỏi:

- Người bảo sao ? Lục Ôn Hầu đã bị bắt ? Mà ai bắt ? Kẻ nào dám ngang nhiên như vậy ?

Trần Bính từ từ cất tiếng:

- Bẩm tướng công ! Chính Vũ Anh Kiệt và bè lũ Hạnh Hoa Thôn ! Bọn chúng đến dinh thự lúc nửa đêm rồi bắt mất Lục tướng quân...

Đỗ Kế bán tín bán nghi:

- Ô ! Thật lạ lùng ! Dinh thự kiên cố như vậy làm sao chúng lọt vào được ?

- Bẩm tướng công ! Vũ Anh Kiệt tài giỏi lắm... Xưa kia một tay hấn giúp Lữ Gia đánh phá Phiên Ngung Thành.

Đỗ Kế lắc đầu nói:

- Ta từng nghe danh thặng oắt con đó ! Nhưng làm sao nó có thể thắng Lục Ôn Hầu được ? Ta không tin. Nếu nó giết chết họ Lục thì còn có lý, đằng này người báo nó bắt đi mà.

- Bẩm tướng công ! Đúng thế... Theo lời của các võ sư thì chúng ngang nhiên vào phòng và bắt Lục tướng quân đi.

- Còn nhà người ở đâu ?

- Dạ... tiểu tướng đi tuần !

- Thế các võ sư không đương cự nổi với Vũ Anh Kiệt sao ?

Trần Bính lắc đầu không đáp. Đỗ Kế tức giận nói:

- Thật là quân ăn hại.. Nuôi chúng bây cho mập thây, lúc cần dùng tới thì toàn là quân hèn nhất.

Ái Cơ lo ngại hỏi Trần Bính:

- Ý bọn Hạnh Hoa Thôn bắt Lục Ôn Hầu để làm gì ?

Trần Bính đáp nhanh:

- Bẩm bà ! Chúng ra điều kiện phải thả tất cả tráng sĩ đã đến Hạnh Hoa Thôn viếng mộ Vũ Anh Tùng mà bị bắt xưa nay, thì chúng sẽ thả Lục Ôn Hầu ! Bằng không, quá ba ngày chúng sẽ gởi chiếc đầu của Lục tướng quân làm tin.

Đỗ Kế kêu lên:

- Ô ! Bọn chúng xác láo như vậy à ? Ta thề sẽ diệt hết.

- Bẩm tướng công ! Lũ chúng đều rút cả vào núi Phục Sơn, thật khó bề tiêu diệt cho hết.

Đỗ Kế sực nhớ ra điều gì vội hỏi:

- Đêm qua ! Lục tướng quân có phận sự đến Đào Nguyên Quán để dò xét bọn Chu Ngân Ngọc mà.

- Vâng ! Chúng tôi đã đến Đào Nguyên Quán !

Ái Cơ hỏi:

- Bọn ca nữ có nhìn nhận quen biết với mục Tiểu Phùng không ?

- Dạ có ! Theo lời họ thì mục Tiểu Phùng nhận tiền của Thất Điền đạo sĩ để làm mối lái con bé Ngân Lang, em Ngân Ngọc cho hẳn !

Ái Cơ lộ vẻ suy nghĩ. Khi còn ở Phiên Ngung Thành, nàng biết rõ gia đình Chu Ngân Ngọc mà. Nàng ta có em gái nào tên là Ngân Lang đâu ! Chắc có điều bí ẩn trong việc này. Trần Bính nói thêm:

- Tội nghiệp cho cô Ngân Lang ! Đêm qua Lục tướng quân đưa về dinh dặng hầu rượu, không ngờ bị bọn Hạnh Hoa Thôn bắt theo luôn.

Đỗ Kế lặng thinh không nói gì hết. Ái Cơ hỏi quan tri huyện:

- Tướng công định định liệu lẽ nào bây giờ ? Có thả bọn tráng sĩ đến viếng Hạnh Hoa Thôn để chuộc Lục Ôn Hầu không ?

Đỗ Kế nói:

- Ta không tin bọn phản loạn ấy ! Lỡ ra chúng không giữ lời thả Lục Ôn Hầu mới làm sao ?

Ái Cơ lo ngại nói:

- Nếu ta không thả bọn tù nhân ra, sợ Lục tướng quân khó sống được.

Trần Bính cũng nói thêm:

- Bẩm tướng công ! Vũ Anh Kiệt có vẻ quá quyết lẫm ! Muốn Lục Ôn Hầu được toàn mạng, chắc là ta phải nhượng bộ chúng.

Đỗ Kế nói:

- Ta kéo đại quân vây chặt chân núi Phục Sơn phá tan sào huyệt của chúng là xong chuyện.

- Bẩm tướng công ! Không dễ dàng như vậy đâu ! Từ đây đến núi Phục Sơn cách bao nhiêu dặm đường, rừng thiêng dày bịt, kéo cả đại binh càng khó. Chúng ít người lại thường chui rúc trong rừng sâu núi thẳm có thể trốn đi dễ dàng. Ta kéo đại binh đi đã mệt mỏi mà không chắc gặp được chúng. Hơn nữa lại kéo dài thời gian, chúng giết mất Lục Ôn Hầu thì nguy.

Đỗ Kế nghe lời phân giải hữu lý của Trần Bính thì lặng thinh. Một lúc lâu ông mới hỏi:

- Theo ý tướng quân, ta phải trao trả bọn tù nhân để cứu Lục Ôn Hầu ?
 - Vâng ạ ! Ta đành nhượng bộ chúng một lần để thắng trận về sau...
 - Lúc này ta đã bảo tướng quân là lỡ bọn Hạnh Hoa Thôn không giữ lời hứa thì mới làm sao ?
 - Tiểu tướng đã có cách ! Bao giờ chúng thả Lục Ôn Hầu thì ta mới thả hết bọn tù nhân.
 - Được lắm ! Nhưng ai có thể đi thương lượng với chúng việc đó ?
- Ái Cơ khẽ bảo chồng:
- Tướng công quên mục Tiểu Phùng rồi sao ? Thế nào mục ta cũng tìm được cách giao thiệp với quân gian...
- Đỗ Kế y lời, truyền quân cận vệ đưa mục Tiểu Phùng đến ! Sau một đêm nằm trong nhà ngục, mục đã sợ lắm rồi nên vừa thấy Đỗ Kế, Ái Cơ, mục lạy như tế sao:
- Trăm lạy, ngàn lạy tướng công ! Con biết tội nhiều rồi. Con không dám tái phạm nữa. Con xin khai thật hết chẳng dám dấu giếm một điều gì cả.
- Đỗ Kế nói:
- À... Mục biết khôn như vậy là tốt lắm ! Bây giờ, ta muốn nhờ mục việc này, mục có thuận giúp không ?
- Mục Tiểu Phùng hơi bất ngờ trước những lời dịu ngọt của Đỗ Kế, chẳng bù hôm qua chúng vừa đánh đập vừa chửi rủa. Mục đáp ngay:
- Bẩm tướng công ! Đừng nói một chuyện mà giúp tướng công mãi đời, con cũng xin hết lòng.
 - Được lắm ! Vậy nghe ta hỏi: Mục có thể nào liên lạc với bọn Hạnh Hoa Thôn cho ta không ?
- Mục Tiểu Phùng phân vân lắm ! “Không hiểu sao tự nhiên Đỗ Kế lại muốn liên lạc với bọn Hạnh Hoa Thôn. Hay là quan tri huyện muốn mục dẫn đường đưa vào sào huyệt của chúng ? Thật tình mục có vào chân núi Phục Sơn một lần, nhưng không phải tự mục tìm đường đến, mà chính bọn chúng dắt mục tới...” Mục Tiểu Phùng thật tình nói:
- Bẩm tướng công ! Trước kia, con có đến chân núi Phục Sơn một lần nhưng hẹn với chúng ở Miếu Thổ Thần rồi được đưa đi.
 - Nghĩa là bây giờ mục không giúp ta được ?
- Đột nhiên thấy Đỗ Kế nghiêm sắc mặt. Mục Tiểu Phùng lo sợ nói:
- Bẩm tướng công ! Sự thật thế nào thiếp khai ra, chớ chẳng dám khuất lấp.

Trần Bính nói:

- Nhưng mục liệu có thể tìm gặp bọn chúng một lần nữa chăng ?

Mụ Tiểu Phùng chợt nghĩ đến Đào Nguyên Quán ! “Thế nào Chu Ngân Ngọc cũng còn giao tiếp với Lệ Hồng mà ? Mục tới có lẽ sẽ tìm ra manh mối. Bề nào cũng đánh liều một phen, chớ không mục phải chết trong nhà ngục thôi !” Nghĩ thế nên mụ Tiểu Phùng cất tiếng:

- Dạ bẩm các quan ! Thế nào con cũng tìm ra bọn chúng ! Nhưng để làm gì xin các quan cho biết phận sự của con !

- Chẳng có gì hệ trọng ! Ta cần mục trao một phong thư cho bọn Hạnh Hoa Thôn thôi.

Mụ Tiểu Phùng ngạc nhiên hỏi lại:

- Trao một phong thư ?

- Phải ! Ta cần thương lượng với bọn chúng về việc trao trả Lục Ôn Hầu.

Ái Cơ muốn mụ ta khỏi hỏi lòng vòng nên nói mau:

- Lục Ôn Hầu đã bị Vũ Anh Kiệt lên vào dinh bắt đi rồi !

Mụ Tiểu Phùng kinh hãi kêu lên:

- Trời !

Đỗ Kế nói:

- Mục dám lãnh phong thư của ta để đi gặp bọn Hạnh Hoa Thôn chăng ?

Mụ Tiểu Phùng định ninh ở Đào Nguyên Quán chưa ai hay tin mục bị bắt nên nhận lời ngay:

- Bẩm tướng công ! Con xin lãnh mạng lệnh và nguyện sẽ làm tròn.

- Được rồi ! Bây đâu ! Hãy mở trói cho mục...

Quân cận vệ liền y lời. Mụ Tiểu Phùng mừng rỡ lạy tạ thêm lần nữa. Đỗ Kế truyền quân sĩ lấy giấy bút, nghiền mực thảo nhanh một bức thư rồi trao cho mụ Tiểu Phùng ! Ông nói:

- Sinh mạng của Lục Ôn Hầu hiện nằm trong tay quân phản loạn. Ta giao phó cho mục ! Nếu xong việc, chẳng những ta tha cho tội chết mà còn thưởng thêm tiền bạc nữa.

Mụ Tiểu Phùng mừng rỡ cầm lấy phong thư nói:

- Đa tạ ơn tướng công ! Con xin hết lòng lo cho xong việc.

Mụ cúi chào mọi người rồi bước nhanh ra cửa. Trần Bính cũng vòng tay cúi đầu trước Đỗ Kế:

- Bẩm tướng công ! Cho phép tiểu tướng kéo quân về Hạnh Hoa Thôn để lo việc canh phòng.

- Khoan đã ! Tướng quân hãy nghe theo lệnh ta. Cấp tốc đuổi theo mụ Tiểu Phùng, dò xem mụ đến đâu để gặp bọn Hạnh Hoa Thôn rồi trở lại cho ta biết.

Ái Cơ lo ngại nói:

- Tướng công vẫn nuôi ý định bao vây bọn chúng ư ?

- Chớ đời nào ta nhượng bộ cho chúng sao ? Nên dò biết sào huyệt của chúng rồi ta đánh úp thành linh, sẽ bắt được cả bọn chớ gì ?

Trần Bính nói:

- Bẩm tướng công ! Lỡ chúng giết mất Lục tướng quân mới làm sao ?

Trần Bính và cả Ái Cơ đều không ngờ Đỗ Kế thốt ra câu này:

- Chúng giết mất thì thôi ! Không lẽ vì sự hờ hênh của Lục Ôn Hầu mà ta thả cả ngàn tội nhân sao ?

Trần Bính cúi mặt nhìn xuống ! “Lục Ôn Hầu kẻ như hàng em út của Đỗ Kế mà ông còn không xem ra gì nói chi mình !?” Đỗ Kế chùng như đọc được ý nghĩ trong đầu Trần Bính nên tiếp lời:

- Lục Ôn Hầu bắt tãi ! Từ lâu ta cũng thấy ! Đã thế còn thêm nóng tính làm mất lòng bọn Thất gia trang ! Trần tướng quân hãy ráng lên. Xong việc này ta sẽ cho thay Lục Ôn Hầu mà trấn giữ vùng Hạnh Hoa Thôn.

Trần Bính ngược mắt nhìn Đỗ Kế mừng rỡ vô cùng. Từ bao lâu nay hắn vẫn ao ước có ngày được cầm binh khiển tướng ! Dịp may đã đến rồi, hắn đâu bỏ qua ! Trần Bính cúi đầu nói:

- Bẩm tướng công ! Một lời đã dạy, tiểu tướng xin hết lòng.

Rồi họ Trần truyền quân sĩ cấp tốc đuổi theo mụ Tiểu Phùng, nhưng Đỗ Kế chặn lại:

- Hãy khoan ! Tướng quân điên rồi sao ?

Trần Bính ngơ ngác nhìn Đỗ Kế. Quan tri huyện cau mày nói:

- Đi dò xét mụ Tiểu Phùng mà kéo quân rần rộ như vậy là hỏng hết mọi việc ! Cứ để quân sĩ ở lại đây, tướng quân một mình một ngựa ra đi thôi. Bao giờ biết rõ chỗ tụ họp của chúng hãy quay về...

Trần Bính chợt hiểu ra, gật đầu vâng dạ rồi phóng mình lên ngựa ra roi, chỉ phút chốc mất dạng. Đổ Kê truyền bọn cận tướng sẵn sàng đội ngũ, chỉ chờ tin của Trần Bính là lên đường ngay.

Chị em Chu Ngân Ngọc ở Đào Nguyên Quán chờ đợi mãi mà không thấy Anh Kiệt và Hoa Mai trở về thì lo ngại vô cùng. Họ đoán có chuyện không lành đã xảy ra. Lệ Hồng cũng nóng lòng bỏ đi. Mộng Xuân bảo Chu Ngân Ngọc:

- Chắc không xong rồi chị ạ ! Ta nên tính trước là hơn.

Chu Ngân Ngọc hỏi:

- Em tính thế nào ?

- Chúng ta nên rời bỏ chôn này vào rừng theo phái Hạnh Hoa, hoặc tìm nơi khác mở quán !...

Chu Ngân Ngọc lắc đầu nói:

- Lấy gì mở quán nữa em ! Bao nhiêu tiền dành dụm bấy lâu đều trút cả vào đây rồi !

Mấy chị em đang lo ngại, bỗng một bóng người nhảy vọt vào trong quán. Các ca nữ đều la hoảng lên. Chu Ngân Ngọc bình tĩnh thấy rõ người mới đến là Hoa Mai chứ không ai khác. Nàng kêu lên:

- Hoa Mai nữ hiệp !

- Xin thứ lỗi cho Hoa Mai về sự xuất hiện quá đột ngột này...

Các ca nữ đều vây quanh nàng, Chu Ngân Ngọc hỏi ngay:

- Làm sao nữ hiệp thoát về đây được ?

Hoa Mai thấy mọi người đều lo sợ nhìn mình liền nói nhanh:

- Không sao cả, các chị đừng sợ ! Hoa Mai không làm hại các chị đâu !

Mộng Xuân nóng lòng hỏi:

- Nhưng sao nữ hiệp trở về ?

Hoa Mai vội đáp:

- Chẳng những thiếp thoát thân mà còn bắt cả tên Lục Ôn Hầu mang về núi Phục Sơn nữa !

Toàn thể các ca nữ đồng kêu lên:

- Trời ơi !

- Nếu thế thì nguy cho Đào Nguyên Quán rồi...

Chu Ngân Ngọc nhìn Hoa Mai, không hiểu tại sao nàng hành động kém suy nghĩ như vậy ? Hoa Mai đưa tay tới trước bảo nhanh:

- Các chị đừng sợ ! Tôi đã nói là không hại gì cả mà.

Mộng Xuân lắc đầu, nói:

- Đã thế, nữ hiệp còn nói là không hại, thật tôi chẳng biết nói làm sao nữa ! Nữ hiệp bắt Lục Ôn Hầu đi như thế, tức nhiên bọn cận vệ quân biết rõ Đào Nguyên Quán có thông đồng với môn phái Hạnh Hoa Thôn rồi ! Sớm muộn gì chúng cũng kéo tới đây...

Hoa Mai cau mày nói:

- Mộng Xuân cô nương đừng suy luận thêm nữa, để cho tôi nói hết đã. Đêm qua tôi mang Lục Ôn Hầu ra khỏi dinh thự, bọn võ sư rần rộ đuổi theo nhưng không nhìn rõ mặt tôi ! Anh Vũ Anh Kiệt đã chặn chúng lại và cho biết phái Hạnh Hoa đến bắt Lục Ôn Hầu !

Chu Ngân Ngọc chột hiểu nói:

- Nghĩa là đối với bọn cận vệ Lục Ôn Hầu, chúng định ninh «Ngân Lang» cũng bị bắt theo chủ trương của chúng ! Có phải vậy chăng ?

- Đúng thế ! Tôi đến đây nói rõ cho cô nương và mấy chị em cùng biết để dễ dàng đối phó với quân Tàu.

Mộng Xuân vẫn lo ngại hỏi:

- Liệu chúng có tin cô nương cùng bị bắt với Lục Ôn Hầu không ?

Hoa Mai cười nói:

- Mộng Xuân quá dè dặt ! Nếu chúng nghi ngờ thì đã kéo đến đây vây quán Đào Nguyên rồi.

Mộng Xuân cúi đầu lặng thinh. Ngay trong khi đó, một nàng ca nữ chạy vào báo tin:

- Chị Chu Ngân Ngọc. Mụ Tiểu Phùng đột nhiên trở lại quán ta kia...

- Mụ ở đâu bây giờ ?

- Mụ đi ngang qua Đào Nguyên Quán, lăm lét nhìn vào như tìm kiếm ai.

Họ Chu bảo các bạn:

- Thôi, mấy cô ai về phòng nấy, để mặc chị và Mộng Xuân ở đây với Hoa Mai tiểu thư.

Các ca nữ đều tản ra theo lệnh Chu Ngân Ngọc. Hoa Mai vẫn còn mặc đồ ca nữ, nên yên lòng ngồi bên Chu Ngân Ngọc. Mộng Xuân nhìn nàng hỏi:

- Mụ Tiểu Phùng đã biết mặt nữ hiệp lần nào chưa ?

Hoa Mai lắc đầu:

- Chưa lần nào giáp mặt, nhưng tôi có biết mụ đêm hôm trước ở Miếu Thổ Thần.

Chu Ngân Ngọc hỏi Mộng Xuân:

- Em nghĩ mụ Tiểu Phùng trở lại đây để làm gì ?

- Đêm qua mụ bị Đỗ Kế bắt đem về dinh có lý nào lại thả ra mau chóng như vậy ?

Hoa Mai lắc đầu nói:

- Chu cô nương không nhớ Lục Ôn Hầu đã dò hỏi chúng ta về mụ Tiểu Phùng sao ? Hắn hỏi thế tức nhiên mụ Tiểu Phùng đã khai hết sự thật rồi !

- Thế tại sao chúng lại thả mụ ta dễ dàng như vậy ?

Hoa Mai trầm ngâm suy nghĩ rồi nói:

- Điều đó mới thật đáng ngờ ! Chắc mụ Tiểu Phùng theo giặc và đang lãnh mạng lệnh dò xét bọn ta đó...

Mộng Xuân nói nhanh:

- Mụ ta gan thật... Lọt vào quán này chắc không sống được đâu !

Hoa Mai nói:

- Cô nương đừng nóng nảy. Bắt giết mụ Tiểu Phùng là mang hại đó. Chắc chắn bọn Đỗ Kế vẫn cho người theo dõi mụ này. Để tôi lên nóc ngói, xem thử có đúng vậy chăng ?

Nàng ca nữ lúc này bỗng chạy vào nói:

- Chị Ngân Ngọc ! Mụ Tiểu Phùng đã vào quán rồi kìa.

Hoa Mai bảo Chu Ngân Ngọc:

- Cô nương hãy xuống tiếp mụ Tiểu Phùng đi. Làm như không có chuyện gì xảy ra cả ! Để tôi lên nóc ngói dò xem.

Nàng nói xong ra cửa sổ, chuyền mình lên nóc ngói nhìn dáo dác. Hoa Mai chợt thấy từ hướng Tây một bóng người đang chuyền qua các mái nhà. Nữ lang liền nép mình trên một tàng cây cổ thụ lắm bả:

- Ta đoán không sai mà ! Nhất định Đỗ Kế vẫn cho người theo dõi mụ Tiểu Phùng !

Bóng người tới gần, Hoa Mai nhận ra tên Trần Bình. Hấn đảo mắt nhìn quanh, Hoa Mai càng nép sát mình vào thân cây không dám thở mạnh. Trần Bình độ chừng không có ai nên khò sát xuống ghế ngồi nhìn vào trong. Hoa Mai rợn người. Nếu lúc này nằng ở nán lại trong quán, thế nào cũng bị lộ mặt. Tên Trần Bình bắt gặp nằng ngồi chung với Chu Ngân Ngọc thì thế nào Đào Nguyên Quán cũng bị tiêu tan. Nằng nghi ngờ thật không sai mấy ! Đúng là bọn chúng thả mụ Tiểu Phùng để dò xét Chu Ngân Ngọc mà. Hoa Mai lo ngại không biết Ngân Ngọc và Mộng Xuân có đủ khôn khéo đối đáp với mụ Tiểu Phùng chăng ?

Trong khi đó, Chu Ngân Ngọc đã xuống thang lầu, mụ Tiểu Phùng vừa nhìn thấy nằng liền kêu lên:

- Ngân Ngọc cô nương ! Trời ơi ! Mụ tưởng đâu không còn gặp nhau nữa ?

Mụ Tiểu Phùng làm ra vẻ lăm lét, nhìn trước nhìn sau rồi nói:

- Mụ bị quân Tàu bắt đi đêm hôm qua... Cô nương không hay sao ?

Chu Ngân Ngọc cau mày hỏi:

- Sao mụ lại bị bắt ?

- Thì sau khi gặp cô nương, mụ liền đến Miếu Thổ Thần báo cho Lê Hồng tiểu thư biết. Thế mà quân Hán hay tin được...

Chu Ngân Ngọc nạt:

- Tiểu Phùng ! Mụ đừng nói bậy bạ, ta không dung đâu ! Mụ nhận tiền của Thất Điền đạo sĩ, định đến đây phao vu để làm hại Đào Nguyên Quán phải chăng ? Đừng nhiều lời, ta không để yên cho đâu !

Mụ Tiểu Phùng đứng phất dậy sợ sệt:

- Cô nương đừng nóng giận ! Mụ chẳng nhận tiền bạc của ai hết ! Hãy nghe lời mụ một lần thôi. Thật tình Đỗ tri huyện muốn được liên lạc với phái võ Hạnh Hoa Thôn về chuyện Lục Ôn Hầu đó. Cô nương đừng sợ.

Chu Ngân Ngọc trừng mắt nhìn mụ ta:

- À... Mụ này lạ thật ! Ta đã bảo không biết gì hết, sao lại cứ lải nhải mãi vậy ? Tri huyện Đỗ Kế muốn liên lạc với phái Hạnh Hoa Thôn thì việc gì đến ta ?

Mụ Tiểu Phùng lại nói:

- Mụ biết cô nương nghi ngờ mụ, nhưng thật tình mụ chỉ có bồn phận mang bức mật thư của Đỗ Kế tri huyện gửi cho môn phái Hạnh Hoa. Bức mật thư đây nè... cô nương cứ xem thử...

Mụ Tiểu Phùng liền lấy phong thư trong áo ra đưa cho Chu Ngân Ngọc. Họ Chu tuy rất muốn xem bức thư nói gì, nhưng lại ngại bọn do thám của Đỗ Kế đang

theo dõi hành động của mình ! Nghĩ thế, Chu Ngân Ngọc liền hất tay Mụ Tiểu Phùng cho văng bức mật thư xuống đất rồi nói:

- Ta đã bảo là không biết ai hết, sao mụ cứ nói lảm nhảm mãi vậy ? Hãy ra khỏi quán ngay. Ta không muốn mụ tới đây nữa.

Mụ Tiểu Phùng sợ hãi, vừa sợ hãi, vừa lùi lại nói nhanh:

- Mụ biết cô nương không tin mụ nhưng hãy xem bức thư kia sẽ rõ, Đỗ Kế muốn liên lạc với phái Hạnh Hoa Thôn thật mà.

Mộng Xuân đứng lên đuổi mụ ra cửa. Nàng chợt nghe có tiếng động nhẹ trên mái ngói nên quay lại, ra dấu cho Chu Ngân Ngọc rõ biết. Họ Chu liền giả bộ hăm hăm bước lên lầu... Trên nóc ngói, Trần Bính đã nghe hết lời đối đáp giữa đôi bên và khi thấy rõ thái độ của Chu Ngân Ngọc hẳn càng tin hơn họ Chu chẳng dính líu gì với phái Hạnh Hoa. Thấy mụ Tiểu Phùng bị đuổi ra khỏi quán, hẳn cũng vội vã rời chỗ núp trở về dinh thự Đỗ Kế phục lệnh. Hoa Mai chờ hẳn đi xa rồi mới trở vào Quán Đào Nguyên, trong lúc Chu Ngân Ngọc vừa lên lầu. Hoa Mai thấy họ Chu liền bảo nhanh:

- Chính Trần Bính đã theo dõi mụ Tiểu Phùng đó.

Chu Ngân Ngọc hỏi:

- Hắn đâu rồi ?

- Đã rời khỏi quán từ lúc nãy, mụ Tiểu Phùng đến đây có ý gì ?

Chu Ngân Ngọc chưa kịp đáp thì Mộng Xuân đã mang phong thư vào.

- Mụ Tiểu Phùng mang mật thư của Đỗ Kế, gọi cho phái Hạnh Hoa.

Chu Ngân Ngọc lấy phong thư đưa cho Hoa Mai, nói:

- Nữ hiệp mở thư ra xem...

Hoa Mai y lời cầm bức thư khẽ đọc:

«Thư gửi môn phái Hạnh Hoa,

Các người thắng thế bắt được Lục Ôn Hầu, ta nhượng bộ một lần, nên chiêu theo lời yêu cầu của các người sẽ tha hết các tội nhân.

*Vậy hãy cho biết ngày giờ và địa điểm trao trả Lục Ôn Hầu, ta sẽ thả chúng !
Ta đang chờ tin.*

Đỗ Kế tri huyện.»

Hoa Mai chưa kịp nói gì thì Mộng Xuân đã reo lên:

- Nếu vậy bọn Đỗ Kế đã chịu xuống nước rồi. Đây là lần đầu tiên môn phái Hạnh Hoa đã làm chúng khiếp sợ...

- Không dễ dàng như Mộng Xuân cô nương tưởng đâu ! Đỗ Kế rất nham hiểm ! Chắc hẳn định âm mưu gì đây...

- Sao tiểu thư lại nghĩ thế ?

- Vì nếu muốn thả các tội nhân hẳn cứ mở các cửa nhà ngục ! Cần gì phải chờ giao trả... Tôi nghĩ chúng muốn dùng kế phục binh...

- Phục binh ? Mà phục binh thế nào ?

- Có gì lạ đâu ? Chúng hẹn ta tới một điểm nào đó rồi kéo đại binh tới bao vây xung quanh. Thế nào cũng bắt được bọn ta...

Chu Ngân Ngọc gật đầu:

- Nữ hiệp suy luận rất đúng...

Mộng Xuân lắc đầu:

- Em thì em nghĩ khác...

Hoa Mai hỏi:

- Cô nương nghĩ sao ?

- Có lẽ Đỗ Kế muốn trao trả các tội nhân thật tình đó. Vì hẳn đang sợ phái Hạnh Hoa giết chết Lục Ôn Hầu !

- Thế tại sao chúng không thả liền các tội nhân, còn hẹn chờ làm gì ?

Mộng Xuân cười nói:

- Nữ hiệp thử đặt mình vào địa vị Đỗ Kế sẽ thấy ngay ! Nếu hẳn thả các tội nhân mà phái Hạnh Hoa vẫn giữ Lục Ôn Hầu, hẳn mới làm sao ?

Hoa Mai lặng thinh ! Lời suy luận của Mộng Xuân cũng có lý, nhưng chưa chắc nằng đã nghĩ sai ! Chu Ngân Ngọc hỏi Hoa Mai:

- Bây giờ nữ hiệp liệu sao ?

Hoa Mai ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Thật khó tính ! Không lẽ trở về núi Phục Sơn để cho Vũ Anh Kiệt hay tin sao ? Và lại ta đâu dám dùng bức mật thư này... Nếu ta trả lời chúng, không khác nào ta tự thú nhận giữa Đào Nguyên Quán và núi Phục Sơn có liên lạc với nhau...

Chu Ngân Ngọc gật đầu:

- Đúng thế ! Hãy để cho bọn chúng cứ lầm tưởng Đào Nguyên Quán chỉ là chốn ăn chơi thôi.

Mộng Xuân lắc đầu:

- Chị Ngân Ngọc và Hoa Mai nữ hiệp có sợ cũng vô ích ! Một khi tên Lục Ôn Hầu được giải thoát thì hẳn cũng biết rành âm mưu của bọn ta...

Hoa Mai giật mình ! Bây giờ, nàng mới thấy rõ sự sơ xuất của mình. Lục Ôn Hầu rõ tất cả âm mưu của Quán Đào Nguyên rồi ! Thả hẳn ra thì Chu Ngân Ngọc và các ca nữ sẽ bị hạ ngay. Hoa Mai ngồi phịch xuống, lộ vẻ bối rối ! Đúng là chui vào bao rồi tự mình rút dây thắt lại. Chỉ vì hứng chí một lúc mà hành động không suy nghĩ, bây giờ mới gặp hậu quả không hay. Chu Ngân Ngọc thấy Hoa Mai lộ vẻ âu lo, liền nói:

- Nữ hiệp nghĩ xem ! Ta có nên giữ tên Lục Ôn Hầu đó và đừng trả hẳn trở về không ?

Có tiếng cất lên ở cửa sổ:

- Đúng thế ! Thả hẳn ra làm sao được...

Mọi người giật mình quay lại thì thấy Vũ Anh Kiệt đứng đó tự bao giờ. Hoa Mai mừng rỡ nói:

- Vũ huynh ! Em đang bối rối quá...

Rồi nàng đưa thư của Đỗ Kế cho Anh Kiệt xem và thuật rõ ràng mọi việc. Anh Kiệt nói:

- Tên Đỗ Kế nham hiểm thật ! Thế nghĩa là nó đã thấu rõ dụng ý của ta. Đòi nào anh trả Lục Ôn Hầu cho hẳn ! Ba điều kiện cho chúng thả các tráng sĩ bị bắt ở Hạnh Hoa Thôn chẳng qua là muốn gạt Đỗ Kế thôi. Ai ngờ hẳn lại hẹn một nơi để giao trả. Thế là khi ta thả Lục Ôn Hầu, hẳn mới chịu thả các tráng sĩ đã bị bắt.

Hoa Mai nói:

- Như vậy là hồng bát.

Anh Kiệt ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Cũng chẳng sao ! Không thành công keo này, ta bày keo khác... Chúng ta chỉ có mỗi một mục đích là đánh chiếm lại Hạnh Hoa Thôn để làm nơi qui tụ anh hùng hào kiệt cứu nước !

Chu Ngân Ngọc hỏi Anh Kiệt:

- Vũ hiệp sĩ ! Đối với bức mật thư này, chúng ta phải làm thế nào ?

- Coi như là không đến tay bọn tôi ! Cô nương muốn định thế nào cũng được.

Chu Ngân Ngọc cầm lấy thư, phong bao lại như trước, dáng suy nghĩ. Trong khi đó, Anh Kiệt bảo Hoa Mai:

- Mọi việc đã xong, chúng ta nên trở về núi, hiền muội...

Hoa Mai hỏi chàng:

- Liệu quý vị cô nương ở Đào Nguyên Quán có được yên ổn không ?
- Chắc chắn là không hề hấn gì rồi ! Chỉ có mỗi một mình Lục Ôn Hầu hiểu được âm mưu của ta, nhưng đời nào hắn còn trở về với quân Hán nữa.
- Ô ! Vũ huynh nói gì lạ vậy ? Anh thử thả hắn ra xem hắn có trở về chăng ?

Anh Kiệt mỉm cười:

- Anh sẵn kế hoạch làm cho Lục Ôn Hầu oán ghét Đỗ Kế. Để rồi hiền muội xem. Thôi chúng ta nên rời khỏi chốn này để quý cô nương được yên.

Chu Ngân Ngọc vội bảo Anh Kiệt:

- Cám ơn hiệp sĩ biết lo cho bọn tôi. Bây giờ thì chúng tôi không còn ngại gì nữa hết !

Anh Kiệt và Hoa Mai liền cúi đầu chào các ca nữ ra cửa. Mộng Xuân bỗng nói:

- Nhị vị đừng quên là lúc nào chúng tôi cũng sẵn sàng giúp sức phái Hạnh Hoa.

Anh Kiệt và Hoa Mai cùng gật đầu mỉm cười rồi nhảy ra sân mất dạng. Mộng Xuân quay nhìn Chu Ngân Ngọc thấy nàng mân mê phong thơ của Đỗ Kế, liền nói:

- Chị còn suy tính chuyện gì mà chưa chịu xé bỏ phong thơ đó đi. Vũ hiệp sĩ bảo là không cần nữa mà...
- Chị cũng biết vậy, nhưng chị đang tính có nên gửi trả bức thư này cho Đỗ Kế chăng ?

Mộng Xuân mở ta đôi mắt nhìn chị:

- Sao lại gửi cho Đỗ Kế ? Mà gửi trả như thế làm gì ?
- Để chứng thực cho chúng biết là ta không hề liên lạc với phái Hạnh Hoa !
- Em sợ chị quá cẩn thận, hắn đâm ra nghi ngờ...
- Không sao đâu em ! Chị điên dại gì gửi thơ cho hắn ! Chị chỉ cần nàng Ái Cơ tin tưởng chị là được rồi !

Chu Ngân Ngọc nói xong liền thảo một bức thư gửi kèm phong thơ của Đỗ Kế cho nàng ái thiếp của hắn. Bức thư này cũng do nàng ca nữ lần trước mang đến dinh thự quan tri huyện.

